

NA DIVADLE MĚ NEJVÍC BAVÍ ÚSPĚCH

Rozhovor s hercem a divákem Janem Milotou

Jak dlouho jsi u amatérského divadla?

Od roku 1976, tedy 38 let.

Jsi celou dobu v jednom souboru, nebo migruješ?

Jsem celou dobu na jednom místě, ale nedá se říct, že v jednom souboru. Za tu dobu se vystřídal tolik lidí, že by to vydalo na tři soubory. Když jsem v Klášterci nad Ohří začínal, ta parta lidí se jmenovala Divadelní kroužek při Kulturním domě v Klášterci nad Ohří. Takhle nápaditě a divadelně krásně jsme se jmenovali. Pak jsme potkali Vlastu Fridricha, který s námi po revoluci režíroval první hru. On byl zapleten i s profíky a říkal: „Vy se nemůžete jmenovat divadelní kroužek, vy se budete jmenovat divadelní společnost!“ Pak byla otázka: divadelní společnost jaká? Nemohla to přece být divadelní společnost při kulturním domě. Jeden náš starší režisér, historik, říkal, že Klášterec má ve znaku klas. A ta písmena dávají dohromady klášterecký amatérský soubor. Tak jsme si začali říkat divadelní společnost Klas. Za ta léta mnoho lidí odešlo, mnoho přišlo, já jsem tam pořád.

Byl jsi aktivní i mimo Klášterec? Jezdil jsi na přehlídky?

Pamatuji si, že úplně zpočátku, tak dva roky po nástupu do divadla, kdy jsem se odvážil kolegům tykat a už jsem jim pomalíčku přestával při každé zkoušce nosit cigarety a pivo na sál z kavárny, tak nás jedna starší kolegyně – mě a ještě jednoho kandrdase – vzala do Hronova. Nikoho jsem neznal, člověk vytržen z kontextu a evidentní vidlák, sláma mi čouhala z bot. Nerozuměl jsem jednomu jedinému divadelnímu termínu, a tam se nemluví jiným jazykem. Pro mě to bylo všechno latinsky. I uvaděčka mi připadala jako úžasná herečka. Všechno mi přišlo úžasně, jako na Olympu. Pro mě nedotknutelné a nedosažitelné. Z toho traumatu jsem pak měl obrovskou pauzu v ježdění na Hronov. Začal jsem jezdit zase pravidelně, až když jsem se začal podílet na výběru představení pro kláštereckou přehlídku.

Vybíráte inscenace pro vaši přehlídku na Hronově?

Časem jsme naši přehlídku, Žně, přetavili v přehlídku toho nejlepšího, co se za rok urodilo. Všechny soubory, které si u nás zahrají, musí projít národní přehlídkou či Hronovem. Jediný špatný soubor, který si u nás může zahrát, je soubor místní. Tedy v případě, že má premiéru. Máme dokonce takovou grafickou legráčku, kde malými písmeny píšeme krajská přehlídku, většími národní přehlídku, ještě většími Hronov a úplně největšími píšeme Klášterec. Vždy když u nás hraje někdo z Hronova, říkáme, že z Hronova do Klášterce postoupil.

Za tu dobu, co působíš v amatérském divadle, pozoruješ nějaké změny?

Změn bych mohl uvést mnoho a určitě si nevzpomenu na všechny. Může ale uvést jednu. V době, kdy starší kolegyně nás dva kandrdasy vzala do Hronova, když tam hrál soubor, jehož režisérem byl profík, všichni řvali „no

DĚVČATA SE CHTĚLA HÝBAT, PRÁCE S NIMI PROTO BYLA KRÁSNÁ

Rozhovor s režisérem Ondřejem Buchtou

Tim Burton je celebrita světové úrovně. Proč jste si k převedení do jevištní podoby vybrali právě jeho dílo?

Líbil se mi film. Každý mi říkal, že je blbost, abychom z toho udělali divadlo. Že to nejde a nebude to fungovat. Právě proto jsem to udělal. Vždy jsem měl rád výzvy - bez toho, aby to byla výzva, člověka nic netáhne.

Nebál jste se toho, že diváci budou srovnávat film a představení?

Samozřejmě že bál, tomu jsem se nemohl vyhnout. Ale divadlo je jiné než film. Myslím, že jde o to překonat hranici, kdy by člověk kopíroval film, a dokázat přenést představení trošku někam jinam. Na divadelní prkna, kde se z filmu stane divadelní hra. Srovnání potom není tak jednoduché. Snažil jsem se toho dosáhnout a snad se mi to i povedlo - alespoň podle ohlasů, které mám. Každý, kdo se k této otázce dostal, říkal, že mu nevadilo, když před tím viděl film. Myslím si, že je to v pořádku.

Upravovali jste textovou předlohu?

Upravovali jsme ji hodně, protože film

se nedá přenést na jeviště tak, jak je. Bylo třeba vymyslet především předěly. Hodně se tedy míchalo jak s dějem, tak i s textem. Změnily se také postavy. Některé jsme odebrali, z několika postav byla vytvořena třeba jedna jediná. Například u zvoníka.

Hudba ovšem zůstala původní...

Ano hudba je původní. Jedním ze skladatelů je Danny Elfman. Vyžádali jsme si práva, lehce jsme předělali stopáže a namixovali jsme muziku, jak jsme potřebovali my.

Je drahé koupit práva na tak zásadní muziku?

Je to levnější než práva na lecjakou hru. Ta stojí daleko víc než práva na skladby, které byly ve hře.

Váš soubor je pohybově velmi dobře disponovaný. Absolvovali herci nějaký speciální taneční výcvik?

Náš druhý režisér Marek Šudoma (říká se mu Gumenný), to je ten výcvik. On úžasně tančí, dokonce závodně. Navíc se děvčata chtěla hýbat a práce s nimi proto byla krásná. Gumenný skutečně

umí a navíc dokáže předat i nadšení, se kterým potom zatančí kde kdo.

Pocházíte z Jiříkovic, z obce, která má asi 800 obyvatel. Jak jste dali dohromady tak velký soubor?

Naše divadlo sice začínalo v Jiříkovicích, ale postupem času se rozrostlo a nabalilo lidi z okolních vesnic. Nebáli jsme se toho. Teď jsou půlka ansámblu vysokoškoláci z Brna. Když seženete jednoho vysokoškoláka, přivede vám další. Takže bych řekl, že víc než polovina souboru je nyní odjinud než z Jiříkovic.

Máte v plánu dělat další představení v podobném duchu?

Marek Šudoma by si chtěl stříhnout ve své vlastní režii muzikál Rebelové. Hrajeme však i komedie a pohádky, v nejbližší době se tedy zaměříme na novou pohádku, ve které se také zpívá a tančí. A můj sen, který by se mohl vyplnit tak za tři nebo čtyři roky, by bylo divadlo na téma Hrabě Monte Christo. To je však zatím pouze v mé hlavě.

Honza Švácha

„NEŽIVÁ NEVĚSTA“

DIVADLO STODOLA z Jiříkovic opřelo svoji inscenaci „NEMRTVÁ NEVĚSTA“ na motivy filmové předlohy Tima Burtona o hudební a tanečně – pěveckou složku. Ta jednoznačně vychází z originální hudby k filmu složené Dannym Elfmanem. Totální a dokonalá iluze animovaného filmu je zde divadelně převedena na jeviště velmi dobře do výtvarné složky, a to jak v kostýmech a líčení, tak i v jednoduché scénografii spojené s iluminacním svícením. Touha inscenátorů, vedená tandemem Ondřej Buchta a Marek Šudoma, po syntetickém tvaru je zjevná, patrná a dá se říci, že i správná. Jen působí místy nevyváženě. A to nikoliv v proporcích, ale v kvalitě zpracování jednotlivých složek, chcete-li komponentů, inscenace. Tam, kde se divadelně opírá o hudební čísla, ať zpívaná či taneční, funguje inscenace kompaktně a propracovaně. Tam, kde spoléhá na hereckou činoherní složku, postrádá potřebnou dávku stylizace, jak ve slovním, tak i v gestickém projevu. A to je vzhledem k předloze, ze které nám neustále zní Elfmanova podmanivá hudba, o trochu má, než bychom potřebovali k závěrečnému vyznění.

Důmyslná a místy působivě použitá iluminace pomocí ultrafialového světla selhává zejména při prolínání obou světů. Dochází zde k destrukci iluze použitím bílého svícení. Pak je veškerá divadelní magie pryč a já pozoruji jen zpocené herce ze stékajícím make-upem po tvářích. Omlouvám se, ale to mi brání v prožitku.

Nadpisem „Neživá nevěsta“ nemám na mysli to, že bychom viděli inscenaci, kde vidíme neživé divadlo. To vůbec ne! Inscenace je naopak plná zajímavých a živých momentů. Myslím tím právě onu jistou rozpolcenost a nevyrovnanost hudebně-pohybové složky ve vztahu ke složce činoherní. A nutno podotknout, že právě jen a pouze přes dialogy ústředních postav onoho prazvláštního „záhrobního“ trojúhelníku mohou dojít až k onomu fatálnímu sebeobětování Emily ve stylu „Malé mořské víly“. Téma obětování, čistoty a krásy, jak vnitřní tak i vnější, zvláštní „černý“ sebeironický humor světa záhrobí v kontrastu s pozlátkovým světem lidských karikatur až kreatur, by mělo jít právě přes onu stylizovanou „činohru“. Klíč k ní najdeme hned v úvodu inscenace, kde herci „animují“ Elfmanovu hudbu nejen gestem těla, ale i vysokou intonační stylizací, která jde v souladu či protikladu s drobnokresbou hudební. Nejde o popisnost, ale o „vytvarovanou“ formální a „vydestilovanou“ tematickou divadelní jevištní konkrétnost.

Závěrem však nezbyvá, než poděkovat za odvalu inscenovat a převést na jeviště tuto látku. A pográtulovat souboru, že se s ní popasoval s velkou ctí, maximální poctivostí a profesionálním přístupem. Tak příště možná s AVATAREM nashledanou!

Jaromír Hruška

Úplně úžasný, opravdu moc se mi to líbilo. Nejlepší byly hlášky okolo smrti. To osvětlení bylo dost náročný na oči, ale jinak děj a celý představení bylo opravdu dobrý.

Vašek, Radomyšle

Mně se zdá, že tam byly hezký efekty. Zaujaly mě kostýmy. Bylo to chvílema strašidelný, pak veselý, takový smíšený pocity z toho mám. Ale bylo to hezký.

Kristýna, Volyně

Mně se to hrozně líbilo. Byl to úžasný muzikál. Mně se líbilo, jak to bylo nasvícený, jak tam tancovali a ty strašidelný scény. Měli to dobře propracovaný. Bylo to super.

Sára a Eliška, Volyně

Pocit z představení – suprovej. Mně se to moc líbilo. Já jsem viděla minulý týden ty Šakalí léta a teď tohle a tam se mi líbila živá hudba, to dělá hodně, ale tady ta hudba byla taky působivá. A musím říct, že choreografie výborná, nápaditá, ty multifunkční kulisy, kdy se jedna věc změní v deset dalších. Oceňuju ty nápady.

Jarka, Malenice

Bylo by potřeba dochytat nebo doladit spousta chybiček. Hlavně pracovat na hlasech herců, někteří tam mají dost nevýrazný hlasy, s tím by bylo potřeba pracovat. Ale celkově dojem výbornej, hlavně ten konec, u kterýho jsem málem brečela.

Šárka, Praha

Líbilo se mi to moc. Bylo to opravdu pěkně zahrnaný, nemělo to chybu. Znam to filmový zpracování a bylo to prostě ono. Jsem nadšený z toho. To nasvícení s tím nalíčením strašně pěkně působilo na tom jevišti.

Jaroslav, Volyně

Bylo to hezký. Celkově se mi to líbilo.

František, Malý Bor

Petr Kolečko: Zakázané uvolnění

ZAJÍMAVÉ JE, KDYŽ PŘIJE HOKEJISTA

Rozhovor s režisérem Vítem Jakubcem a herečkami Evou Jakubcovou, Veronikou Vítkovou a Jitkou Malíčkovou

Jak dlouho Zakázané uvolnění hrajete?

Vít: Premiéra byla v červu loňského roku. Odehráli jsme asi čtrnáct, patnáct představení.

Veronika: Ale v této sestavě jen půlku – alternujeme se.

Jak jste došli k předloze Petra Kolečka?

Eva: Principálka (Jarka Vykoupilová - pozn. red.) mi dala asi čtyři texty, které objednala v Aura-Pontu, a já jsem se tím pročetla, prohrabala, a už když jsem ten text četla, smála jsem se. To se stává málokdy, že mi to hned přijde vtipné, takže jsme to potom tak rozhodli.

A co výběr rolí?

Jitka: My si role nevybíráme. Nám jsou přiděleny. (smích)

Máte pocit, že se s postavami v něčem ztotožňujete, že jsou vám v něčem podobné?

Jitka: Doufám, že ne.

Veronika: Ale jo. Vždycky se tam najde kus toho člověka. I to, co je tam třeba schované, se v té roli dostává na povrch a ještě se to trochu zvětší.

Eva: Já teda tu Vladanu miluju, protože je to taková moje krevní skupina.

Který moment v inscenaci si nejvíc užíváte?

Eva: Mám jednu větu, na kterou se nejvíc těším. Když říkám: “Ani nevím, jak ta ženská vypadá... protože rozhlás.” Ta je tak blbá, až je dobrá.

Jitka: Mám asi ráda tu scénu, jak už jsem politá vodou, ležím na zemi a vydávám se. Všechno ze mě spadne, to nejnáročnější mám za sebou.

Veronika: Mně se nejvíc líbí věta: “Tak teď teda nevím, jestli sem jedou nebo nejedou...” A mám ráda konec, když se nám povede, jsem tam taková zlá a baví mě ta proměna.

Jak tu ženskou tematiku vnímá chlap?

Vít: Inscenace se mi dělala dobře, protože mně přišel naprosto úžasný kontrast prostředí a těch žen: je to hokejová hospoda a ženský se baví o HOKEJI. Zatímco já jako chlap prožívám ten hokej, holky si to dovedou vychutnat ironicky. A mají na to právo.

Máte i jiné režijní zkušenosti?

Vít: Ano, ale víceméně to byly autorské věci, tohle je první převzatý text. Byla to pro mě velká škola, přečíst někoho cizího, když nevím přesně, co tím myslí.

A jak jste se tím prokousával?

Vít: Představoval jsem si to. Největší metou pro mě bylo, když jsem si představoval, co naše holky zvládnou nebo udělají a k čemu můžeme dospět. Holky do té představy dorostly a teď z ní úplně překypují.

Veronika: My jsme si tam chtěly dělat, co jsme chtěly my a co on třeba vůbec nechtěl. Ale udolaly jsme ho. (smích)

Vít: Bylo jich pět!

Máte nějakou zajímavost o vašem představení?

Jitka: Zajímavé je, když na představení přijde hokejista. Někteří se v tom úplně vidí, ale někteří nám vyčítají, že jsou naše hlášky nepřesné.

Je otázka, jestli právě v tom není to kouzlo...

Jitka: Oni ti sportovci jsou trochu jednodušší... (smích)

Kateřina Hora Chalupníková

UVOLNĚTE SE, PROSÍM! ALE POŘÁDNĚ!

Sejde se nevěsta, servírka a sekretářka, aby zjistily, že jsou vlastně tako trochu nějak samy - a zase se rozejdou. To není vtip. Jen prostá realita, pravda že fiktivní. Ve hře Petra Kolečka se vše toto odehraje během jedné hodiny v jisté hospodě během semifinále hokejového MS mezi Českem a Slovenskem. Situace vpravdě tragická je dána již v úvodu - v hokejové hospodě nejde televize! A jen tak mimochodem s manželem nevěsty spí její kamarádka, manželova svědkyně. Příležitost pro tři ženy na pozadí ryze mužské zábavy. Tři krávy ve světě volů. Vše s nemalým množstvím slovního humoru, který dokáže pobavit i v pasážích, kde (náhodou) neznějí vulgarismy. Zkrátka a dobře nic víc, ani nic míň než zábavný hospodský skeč, který si pohrává s tragičností banality a zlehka se dotýká i tématu z nejvyšších: smrti (jelena). Takže vlastně ano, on je to vtip. Hokejová anekdota o ženách. Hospodský skeč.

Kolečkovu lehkou hříčku pro tři herečky nelze brát příliš vážně, ale lze si s ní hrát. A přitom je dobré herečky vést k tomu, aby v ní příliš nehrály, ale spíše si pohrávaly - samy se sebou, se svými postavami, s jejich příběhy. Ideálně pak s vědomím toho, že hokej je taky hra. Nadsázka, odstup a smysl pro humor se cení.

Herečky Divadla Prkno přitom nezahájily první třetinu vůbec špatně - lehkými kombinačními tahy dostávaly hru do středního pásma, dařilo se jim načasovat konverzační příhrávky a v některých fázích hry předvedly zdařilé akce i v útočném pásmu. Ve druhé třetině jim však ztěžkly nohy při snaze oklepat se z protiútoků alkoholového soupeře, hráčky chvílemi ztrácely přehled v herních situacích a dostaly se pod nepřilíš vhodný emoční tlak. Ve třetí třetině se pak přes zjevnou snahu o individuální prosazení projevily slabiny útočných i obranných formací, jimž činily značné potíže velké rozměry evropského kukátkového hracího prostoru.

Stačilo přitom možná poměrně málo: neběhat po ledové ploše naboso a about brusle. A nebo spíše: nabídnout dramatickému textu, co jeho jest, a nesnažit se ho donutit, aby se stal něčím, čím být neumí, nechce a není. Zakázané uvolnění totiž není ani tak hrou o třech ženách, jako spíše hrou pro tři ženy. Pro tři herečky, které se umí (herecky) uvolnit. A ty tři z Bitýšky by to určitě zvládnout mohly.

Petr Christov

Líbilo se mi to. Viděl jsem to už po třetí. Na představení mě baví dobře zahrané emoce. Dobré herecké výkony. Zajímavá myšlenka a dobrý nápad na scénář.

Ondřej, Jiřkovice

Ještě to rozdýcháváme. Ještě si nějak zpracováváme názor. Ale jo, bylo to fajn, bylo to dobré. Na to, že to byly tři ženské celou dobu na jevišti. Myslím si, že jejich výkony byly super. Ale jsem amatér, takže neberte můj názor vážně.

Veronika, Volyně

Super. Moc se mi to líbilo. Tu hru neznám a nikdy jsem ji před tím neviděl. Hra samotná je skvělá a dámy to podaly báječně. Je samozřejmé, že vypjaté momenty jsou pro amatéry těžké, ale jinak moc pěkné.

Jan, Praha

Moc se mi to líbilo, prostě jsem jim věřil, že jsou v té hospodě. Zatáhlo mě to prostě do děje.

Jirka, Pardubice

Jsem úplně nadšená. Přišlo mi neobvyklé složení hereček. Jen tři ženy na jevišti, to se často nevidí a velice se mi líbilo i téma. Byla to vtipná komedie s trošku hořkým koncem. A to já mám ráda.

Aneta, Jiřkovice

Fakt se mi to líbilo hodně. Na to, že hrály jenom tři, to bylo fakt pěkné. Přišlo mi to vtipné. Líbilo se mi, jak to měly vymyšlené, jak uměly zahrát, že jsou ožralé, jak všechno zapadalo do sebe.

Kateřina, Strakonice

Hodně dobrý text. Děvčata se hodně snažila a z devadesáti pěti procent jsem byl moc spokojený. A těch pět procent? Mohla se někde trošku víc snažit být přesnější.

Vladimír, České Budějovice

...dokončení ze strany 1

jo, jim se to vyhrává, když je režíruje profík“. Dneska je to naprosto normální. To je obrovský posun a já si myslím, že demonstruje obrovský vývoj amatérského divadla. Tenkrát byli skutečně amatéři a profíci, byla to dvě pojetí divadla. Dneska jsou taky dvě divadla: dobré a špatné. A je úplně jedno, kdo ho dělá. Možná dneska ještě někoho překvapí, že to dobré divadlo je od amatérů, ale to už jsou poslední zbytky starého vnímání. Myslím, že amatérské divadlo by mělo mít ctizádost, mělo by chtít být ve své výpovědi stejně kvalitní jako profesionální.

Stírají se podle tebe i rozdíly mezi žánry? Jak se díváš na žánrovou koexistenci na Hronově?

Tak tři roky zpátky to začalo s činoherním divadlem na Hronově vypadat divně. Pokud já vím, Hronov byl historicky činoherní, možná tu a tam nějaká opereta, ale stále hudebně-činoherní. Samozřejmě tento stav nemůžeme zakonzervovat. Před těmi třemi lety to vypadalo, že Hronov je přehlídkou jakéhosi „kam s divadlem jít“. Já si myslím, že by měl být přehlídkou „kam jsme s divadlem došli“. Jestliže jsou tendence theatre laboratorium, pak ano, hledejte, bádejte, ale na Hronově předvádějte jen to, k čemu jste dospěli. Je to festival, přehlídka toho, co umíme, co děláme. I když bych samozřejmě nebyl proti tomu, aby tam, kde se bilancuje, co se za minulou sezónu urodilo, kdyby se objevilo něco naprosto inspirativního, co by všechny ty zakonzervované snahy rozbořilo a řeklo: tudy bychom se měli ubírat. Musí ale být velmi zvaženo, co je skutečně inspirativní. Mezidruhovitost ano, je to festival, ale nesmí to někdo uzmout se vzkazem: „činoherci, zkuste si najít jiné místo“. Před třemi lety jsem se tohoto scénáře obával, ale už loňský a předloňský Hronov mě z toho vyvedl. Jeho dramaturgie vede k tomu, aby se ostatní kolegové a kamarádi poučili, aby je to inspirovalo. Na letošní Hronov se těším především.

Jsi zkušený divák, ale i herec. Co tě na herecké tvorbě nejvíc baví?

Při vědomí toho, že divadlo je kolektivní záležitost, což podtrhuji, abych nevypadal jako sólista, mě na divadle nejvíc baví úspěch. Když mají herci úspěch, je to proto, že se to divákům líbí. A jestliže se divákům líbí divadlo, tak má to divadlo smysl. Všechno to, co musíme překonat na cestě k tomu, abychom toho úspěchu dosáhli, tedy číst a hledat, co se pro nás hodí, než vybereme dobrou hru, než uděláme dramaturgii, než se nazkouší... To jsou všechno věci, které mě vůbec nebaví. Ale dělám je. Dělám je z povinnosti a s vědomím toho, že se to udělat musí. Jsem divadelník, který chce úspěch. Kdo by dělal nějakou činnost, u které úspěch nepředpokládá? Pod tím slovem si představuji spoustu věcí. Má-li hra myšlenku, musí se dostat divákovi do hlavy; ten musí jít z divadla a musí nad hrou přemýšlet, musí ho oslovit. To všechno je pro mě úspěch divadla. A ten mě na tom baví. Samozřejmě, jak už jsem předeslal, divadlo je kolektivní záležitost a když je dobrá parta, je i zkoušení fajn. Není to ale to podstatné. Dobrá parta může být i v hokeji. Mě baví stylizované divadelní slovo, které dopadne na diváka. Úspěšně dopadne na diváka.

Petra Jirásková

PROGRAM

Pátek 16. května 2014

10.00 (NN) DS Dialog Brno / režie: J. Říha
Frigyes Karinthy / J. Říha: Bílý králík

12.30 Diskuse (*Bílý králík*)

14.00 (Kino) Divadlo Ojebad Praha /
režie: Oskar Hulec

V. V. Jerofejev, O. Linhart, O. Hulec:
Praha - Hronov zpáteční

16.30 Diskuse (*Praha - Hronov zpáteční*)

18.00 a 21.00 (NN) Divadlo SoLiTEater
Praha / režie: Libor Ulovec

John Patrick Shanley: Pochyby

18.00 a 21.00 (Sokolovna) TRIARIUS
Česká Třebová / režie: Josef J. Kopecký

Jan Procházka: Kočár do Vídně

23.00 Diskuse (*Pochyby*)

Sobota 17. května 2014

10.00 (NN) DS NA TAHU Červený
Kostelec / režie: Jana Jančíková

Petr Strnad: Srdeční záležitosti

12.30 Diskuse (*Kočár do Vídně, Srdeč. záležitosti*)

14.00 (NN) DS NETRDLO Vyškov
při MKS Vyškov / režie: Alois Kummer

Slavomir Mrozek: Letní den

**16.00 BURKECUP 2014 – soutěž
(nejen) divadelních týmů**

18.30 (NN) DS Jirásek Česká Lípa /
režie: Václav Klapka

William Shakespeare, Václav Klapka:
Jak se Vám líbí Jak se Vám líbí

20.20 (Sokolovna) TRIARIUS Česká
Třebová / režie: Josef Jan Kopecký

Jan Procházka: Kočár do Vídně

21.00 Diskuse (*Letní den, Jak se Vám líbí...*)

Zpravodaj XXIII. celostátní přehlídky
amatérského činoherního a hudebního
divadla Divadelní Piknik Volyně 2014.
Redakce: Petra Jirásková, Edita Schejba-
lová, Kateřina Hora Chalupníková, Honza
Švácha, David Slížek. Vydává Volyňská
kultura. Náklad 100 výtisků.